

Dosarul nr. 2rac- 300/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud.: V. Gîrleanu)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: M. Anton, V. Cotorobai, A. Panov)

ÎNCHEIERE

1 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „IUNITEX”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „CONSVITRALIU” S.R.L. împotriva Societății cu Răspundere Limitată „IUNITEX”, cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și compensarea cheltuielilor judiciare, și

acțiunea reconvențională înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „IUNITEX” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „CONSVITRALIU”, cu privire la recunoașterea parțial nulă a actului final de îndeplinire a lucrărilor, facturii fiscale și încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul formulat de Societatea cu Răspundere Limitată „IUNITEX” și s-a menținut hotărârea din 30 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La 6 septembrie 2016, „CONSVITRALIU” S.R.L., reprezentată de avocatul Leontean Sergiu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva „IUNITEX” S.R.L., cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și compensarea cheltuielilor judiciare.

În motivarea acțiunii, societatea reclamantă a indicat următoarele informații, ce vizează circumstanțele de fapt.

Conform contractului nr. 14/08-1 din 14 august 2014, „CONSVITRALIU” S.R.L. a livrat pârâtului „IUNITEX” S.R.L. marfa și a efectuat lucrări de montare. Valuta contractului a fost stabilită în euro. Potrivit pct. 2.6 din același contract, marfa urma a fi achitată în termen de 5 zile din momentul semnării actului de primire-predare. Conform actului de primire-predare, livrarea mărfii a avut loc la data de 27 noiembrie 2015, iar în aceeași zi a fost semnată și factura fiscală.

La 10 mai 2016, a fost expediată o reclamație către „IUNITEX” S.R.L., care a rămas fără răspuns.

În argumentarea esenței pretinsei încălcări, societatea reclamantă a subliniat că pârâtul nu-și execută angajamentele asumate prin contractul sus – menționat și înregistrează o restanță la plățile scadente de 10 111 euro.

„CONSVITRALIU” S.R.L. a relevat că „IUNITEX” S.R.L. este pus în întârziere de la 5 decembrie 2015. Prin urmare, penalitatea urmează a fi calculată din data respectivă în acord cu punctul 10.2 din contractul nr. 14/08-1 din 14 august 2014. Cuantumul acesteia constituie 1 820 euro. În aceeași ordine de idei, articolul 619 din Codul civil și art. 1 din Legea nr.105 din 13 martie 2003 impune pârâtului obligația achitării dobânzii de întârziere în mărime de 2 378 euro.

„CONSVITRALIU” S.R.L. a solicitat încasarea de la „IUNITEX” S.R.L. a datoriei în valoare de 10 111 euro, penalității în mărime de 1 820 euro și dobânzii de întârziere în cuantumul de 2 378 euro.

La fel, reclamantul a cerut compensarea de „IUNITEX” S.R.L. a cheltuielilor judiciare, inclusiv pentru asistență juridică în mărime de 10 000 lei (vol. I, f. d. 7).

Prin încheierea din 12 octombrie 2016 a Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău, s-a respins cererea avocatului Rusanovschi Iulian, cu privire la introducerea în calitate de intervenient accesoriu pe „Birivofarm” S.R.L. Instanța de judecată a motivat că o eventuală hotărâre nu va influența drepturile sau obligațiile acestei persoanei juridice, iar bunul imobil la care s-a făcut referire nu aparține acesteia cu drept de proprietate (vol. I, f. d. 47 – 48).

La 23 octombrie 2017, „IUNITEX” S.R.L. a intentat acțiune reconvențională împotriva Societății cu Răspundere Limitată „CONSVITRALIU”, cu privire la recunoașterea parțial nulă a actului final de îndeplinire a lucrărilor, facturii fiscale și încasarea datoriei (vol. I, f. d. 128 – 134).

În argumentarea cererii, reclamantul a considerat relevante următoarele circumstanțe de fapt.

Potrivit contractului de antrepriză nr. 14/08-1 din 14 august 2014, încheiat între „IUNITEX” S.R.L., în calitate de beneficiar, și „CONSVITRALIU” S.R.L., în calitate de antreprenor, ultimul și-a asumat obligațiunea de a executa pentru beneficiar, pe riscul său, pe responsabilitatea sa și cu materialele sale, conform proiectului de execuție și specificațiilor din oferta comercială aprobată de părți, următoarele lucrări: fațada clasică 704 m² la prețul de 122,5 euro/m², inclusiv TVA și ferestre aluplast cu pervazuri 101,21 m² la prețul de 80 euro/m², inclusiv TVA. Astfel, suma totală pentru materiale și montare a vitraliilor și ferestrelor, aprobată de părți, în conformitate cu pct.2.2 din contractul nominalizat a fost de 94 336,80 euro. Totodată, s-a învederat că plata totală poate fi schimbată doar cu acordul părților.

Societatea reclamantă a notat că antreprenorul trebuia să respecte strict condițiile contractuale, însă pârâtul nu a ținut cont de toate acestea, cauzând beneficiarului prejudicii și încercând să-i impută neîntemeiat încălcări. Astfel, pârâtul dorește să inducă instanța de judecată în eroare și are drept scop de a încasa o datorie inexistentă.

În explicitarea acestui punct de vedere, „IUNITEX” S.R.L. a menționat că, la 31 octombrie 2014, antreprenorul trebuia să finalizeze lucrările. Totuși, în această

perioadă, era instalată doar carcasa (profilul), fapt confirmat prin înscrierea antreprenorului în Cartea tehnică, fiind achitată de către beneficiar suma de 575 000 lei, ce constituia în euro suma de 31 277. Astfel, din suma contractului 94 336 euro urma a fi exclusă suma de 31 277 euro, ceea ce presupune suma 63 059 euro.

Termenul nerespectat de „CONSVITRALIU” S.R.L. de la data de 30 octombrie 2014 până la 20 martie 2016, a fost de 135 zile. Prin urmare, penalitatea în mărime de 0,1 % constituie 8 512 euro (63,06 euro x 135 zile). În acest context, datoria totală a antreprenorului față de beneficiar reprezintă 237 590 lei (8512 euro x 18,57=158077 lei+79512,96 lei), iar confirmarea celor invocate rezidă în înscrierile din Registrul lucrărilor executate în construcție, efectuate de către reprezentantului pârâtului. Așadar, indiferent de circumstanțele menționate și de faptul că beneficiarul a transferat conform ofertei la contract în contul antreprenorului suma de 1 825 000 lei, „CONSVITRALIU” S.R.L. a eliberat facturi fiscale pentru lucrările executate în valoare de 2 031 600 lei, majorând neîntemeiat suma cu 206 600 lei.

În continuare, reclamantul a învederat că, în lipsa unui temei legal, nu poate fi obligat să recunoască calculele întocmite de pârât. Împrejurările analizate supra îi oferă dreptul de a solicita recunoașterea nulă a actelor prezentate, în special, a actului final la îndeplinirea lucrărilor și a facturii fiscale din 27 noiembrie 2015, dar și de a încasa din contul pârâtului suma de 237 590 lei.

„IUNITEX” S.R.L. a precizat că a achitat în contul „CONSVITRALIU” S.R.L. plata în mărime de 1 825 000 euro, echivalentul 98 277 euro, conform cursului B.C. „FinComBanc” pentru perioada octombrie 2014, atunci când trebuia finisată lucrarea. Cu toate acestea, părțile au estimat inițial valoarea devizului pentru obiectul comercial la suma de 94 336, 80 euro. Prin urmare, calculul de 102 208,50 euro, indicată la rubrica „total” în actul final din 27 noiembrie 2015 este neîntemeiată, contrară ofertei comerciale-devizului local semnat de părți, ca parte integrantă a contractului și nu corespunde volumului de lucrări executate. Or, în conformitate cu pct.10.5 din contractul de antrepriză, majorarea de către antreprenor a volumelor și costului lucrărilor, prevăzute de contractul nominalizat, neaprobat de părți prin acordul suplimentar, se achită de antreprenor din contul său.

Reclamantul a sugerat că pârâtul nu l-a informat în scris despre aceste majorări.

În plus, potrivit acțiunii reconvenționale, tergiversarea executării lucrărilor și depășirea termenului stabilit în contract, a condus la amânarea altor lucrări la obiectiv și inclusiv la formarea unor cheltuieli suplimentare. De altfel, durata lucrărilor trebuia să aibă loc până la 31 octombrie 2014, deși s-au desfășurat până în mai 2015, iar în cartea tehnică ultima înscriere datează cu 20 martie 2015.

Drept consecință, societatea reclamantă a indicat că suma datoriei pretinse de antreprenor nu este bazată pe acte juridice, decât pe acelea acte întocmite unilateral de pârât și impuse prin erori spre semnare.

Potrivit cererii de concretizare, „IUNITEX” S.R.L. a solicitat recunoașterea parțial nulă a actului final de îndeplinire a lucrărilor în partea tuturor indicilor, cu excepția punctului nr. 1, și a punctului 3 din factura fiscală seria FB nr. 8765036 din 27 noiembrie 2015 și încasarea din contul „CONSVITRALIU” S.R.L. a datoriei în valoare de 303 953,87 lei (vol. I, f. d. 208).

În cadrul examinării cauzei, părțile implicate nu au depus referință.

Prin hotărârea din 30 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, acțiunea formulată de „CONSVITRALIU” S.R.L. s-a admis, iar cererea de chemare în judecată reconvențională intentată de „IUNITEX” S.R.L. s-a respins ca neîntemeiată (vol. I, f. d. 228, 235 – 245).

Astfel, instanța de judecată a încasat de la „IUNITEX” S.R.L. în beneficiul „CONSVITRALIU” S.R.L. suma de 14 309 euro, formată din datoria în mărime de 10 111 euro, dobânda de întârziere în sumă de 2 378 euro și penalitatea în cuantum de 1 820 euro. Totodată, s-au compensat cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat achitată la depunerea acțiunii în mărime de 9 720 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 10 000 lei.

În fine, instanța a statuat încasarea de la „IUNITEX” S.R.L. în folosul statului taxa de stat în valoare de 1990, 89 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat situația de fapt prezentată de reclamantul „CONSVITRALIU” S.R.L. în cererea de chemare în judecată. Suplimentar, s-a reținut că faptul neachitării plății se confirmă prin actul de verificare a datoriilor pentru perioada 1 ianuarie 2015 – 26 mai 2016, care constituie suma de 206 600 lei, ceea ce echivalează cu 10 111 euro, întrucât prețul materialelor a fost stabilit în euro. Prin urmare, s-au considerat temeinice solicitările acestuia referitoare la încasarea dobânzilor de întârziere, penalităților și compensarea cheltuielilor judiciare.

Cu privire la acțiunea reconvențională, instanța de judecată a stabilit că „IUNITEX” S.R.L. nu a prezentat probe ce vizează achitarea avansului corespunzător punctului 2.6 din contractul nr. 14/08-1 din 14 august 2014, de care depindea în mod direct efectuarea obiectivului în termen. Astfel, „IUNITEX” S.R.L. a semnat actul de primire – predare a lucrărilor, ceea ce demonstrează că acestea au fost executate conform contractului. Mai mult, societatea reclamantă nu a avut rezerve în acest sens, inclusiv la suma datorată în mărime de 19 000 euro.

În aceeași ordine de idei, instanța de judecată a stabilit că acțiunea reconvențională a fost primită spre examinare la 9 noiembrie 2017, după 2 ani după darea în exploatare a blocului. Așadar, acesta deși era în drept să rezilieze contractului de antrepriză în baza punctului 12.1.12 din contract, nu a efectuat această acțiune. În subsidiar, societatea reclamantă a achitat suma de 200 000 lei, chiar și după semnarea actului final și a facturii fiscale din 27 noiembrie 2015.

Pe fondul cauzei, cererea de chemare în judecată reconvențională a fost respinsă în temeiul punctelor 1.1, 2.3, 2.6, 3.1.5 din contractul nr. 14/08-1 din 14 august 2014 și punctul 34 din Regulamentul de recepție a construcțiilor și instalațiilor aferente, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 285 din 23 mai 1996.

Împotriva acestui act de dispoziție, „IUNITEX” S.R.L. a declarat apel în termenul legal (vol. II, f. d. 35). În apărare, „CONSVITRALIU” S.R.L. nu a formulat o referință.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 5 aprilie 2018, a respins apelul formulat de Societatea cu Răspundere Limitată „IUNITEX” și s-a menținut hotărârea din 30 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (vol. II, f. d. 30 – 40).

În procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt stabilită de prima instanță. La fel, s-a precizat că invocarea unor noi temeuri de

nulitate absolută conform articolelor 217 și 220 din Codul constituie argumente noi, întrucât n-au fost obiect de examinare în instanța de fond și nu pot fi verificate în ordine de apel.

În subsidiar, Colegiul judiciar a opinat că observațiile apelantului sunt declarative și lipsite de suport probatoriu, din moment ce actul final din 27 noiembrie 2015 a fost semnat de reprezentantul „IUNITEX” S.R.L., fiind acceptat spre plată (vol. II, f. d. 39).

În drept, instanța de apel a considerat relevant articolele 8 alin. (1) și 512 din Codul civil și articolele 118 și 121 din Codul de procedură civilă.

La 5 iunie 2018, „IUNITEX” S.R.L. a declarat recurs împotriva deciziei din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 30 noiembrie 2017 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii inițiale și de admitere a acțiunii reconvenționale.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele judecătorești au aplicat eronat punctul 34 din Regulamentul de recepție a construcțiilor și instalațiilor aferente, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 285 din 23 mai 1996, deoarece acesta se referă la construcțiile finanțate din bugetul de stat, cu excepția prevederilor capitolului III¹. Astfel, actul final de îndeplinire a lucrărilor din 27 noiembrie 2015 trebuia întocmit în comisie, care urma să declare acceptarea lucrărilor definitive. Din această perspectivă, s-a considerat că antreprenorul nu a transmis până în prezent lucrările executate. Totodată, instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că părțile nu au încheiat niciun acord cu privire la schimbarea prețului și termenului executării lucrărilor.

Societatea recurentă a pretins că achitarea avansului nu poate fi pusă la îndoială, de vreme ce intimatul a demarat executarea lucrărilor, care nu puteau avea loc fără o plata anticipată. În plus, s-a arătat că sumele inserate în actul final și factura fiscală din 27 noiembrie 2015 sunt contradictorii, ceea ce dovedește neveridicitate informației în raport cu devizul de cheltuieli și condițiile contractului de antrepriză.

Într-un final, recurentul a sugerat că instanța de apel a examinat superficial apelul, întrucât a refuzat să verifice temeiurile de nulitate absolută, deși acestea au fost invocate în prima instanță, în cadrul pledoariilor finale.

La 26 iunie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs „CONSVITRALIU” S.R.L., informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 63).

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de „IUNITEX” S.R.L. este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil

prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea, *de exemplu*, Erfar – Avef vs Grecia, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; Lebedinski vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, parag. 32, Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, parag. 24).

În particular, procedura de admisibilitate a unei cereri de recurs urmează a fi analizată prin prisma garanțiilor dreptului de acces la justiție și dreptului de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, parag. 28).

Ab initio, judecătorul raportor a verificat dacă actul de dispoziție poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta este depusă în termen și dacă nu a fost examinată anterior. La fel, s-a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

Obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Procura din 19 ianuarie 2018 dovedește faptul că Deleu Iulia a fost împuternicită în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele „IUNITEX” S.R.L., fiind subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (vol. II, f. d. 25) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost depusă repetată și nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Această limită temporală promovează certitudinea juridică și asigură examinarea cauzelor într-un termen rezonabil.

La acest capitol, jurisprudența constantă a Curții Europene notează că dreptul la recurs trebuie să se exercite din momentul în care părțile interesate pot cunoaște efectiv hotărârile judecătorești care le impun o obligație sau care ar putea aduce atingere drepturilor sau intereselor lor legitime (a se vedea, spre exemplu, Miragall Escolano și alții vs Spania, 25 ianuarie 2000, parag. 37; Diaz Ochoa vs Spania, 22 iunie 2006, parag. 48; sau SC Raisa M. Shipping SRL vs România, 8 ianuarie 2013, parag. 29 – 30).

În acest sens, la 7 mai 2018, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 5 aprilie 2018 (vol. II, f. d. 41), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia. Recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 5 iunie 2018 (vol. II, f. d. 43).

Având în vedere înscrisurile anexate la materialele cauzei și fără a prejudicia esența dreptului de acces la tribunal, completul de judecată conchide că cererea dedusă judecății a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la încadrarea temeiurilor cuprinse în recurs la dispozițiile articolului 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Astfel, în sensul articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la rigorile impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, Benjamin Nersesyan vs Armenia, 19 ianuarie 2010, parag. 22; Erfar – Avef, ibidem, parag. 41, Marc Brauer, ibidem, parag. 35; Miessen, ibidem, parag. 67; Trevisanato vs Italia, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, Sturm vs Luxemburg, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectivă prezentată, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța de judecată reiterează că recurentul „IUNITEX” S.R.L. a criticat decizia din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (2) lit. a), b), c) și alin. (4) din Codul de procedură civilă, așa cum este condiționat de articolul 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată învederează că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor în hotărârea contestată.

Completul de judecată observă că, la pronunțarea deciziei din 5 aprilie 2018, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 8 alin. (1) și 512 din Codul civil și articolele 118 și 121 din Codul de procedură civilă. În plus, instanța a interpretat și a aplicat punctele 1.1, 2.1, 2.3, 2.6 din contractul nr. 14/08-1 din 14 august 2014.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu procedura în ansamblu, reiese în mod cert că instanțele inferioare au dat prioritate următoarelor probe: actul final din 27 noiembrie 2015 (vol. I, f. d. 19), actul de predare primire din 26 ianuarie 2016 (vol. I, f. d. 20) și factura fiscală seria FB nr. 8755036 din 27 noiembrie 2015 (vol. I, f. d. 21). Potrivit concluziilor instanțelor de judecată, societatea reclamantă nu a demonstrat nulitatea absolută a acestora, în special, a actului final din 27 noiembrie 2015. De fapt, deși aceasta a invocat că era necesar crearea unei comisii de recepție, totuși obligația respectivă a apărut la 26 mai 2017, după întocmirea documentelor sus - menționate, atunci când capitolul III¹ a fost introdus în Hotărârea Guvernului nr. 285 din 23 mai 1996. Prin urmare, „IUNITEX” S.R.L. nu a reușit să convingă că înscrisurile date au fost apreciate arbitrar de către instanțele ierarhic inferioare, de vreme ce instanțele au stabilit că acestea au fost semnate de ambele părți, iar consimțământul lor nu a fost viciat.

În lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs subliniază că instanțele de judecată și-au motivat amply decizia și au răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

În subsidiar, instanța consideră că, *în principiu*, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić v. Croația, ibidem, parag. 31).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile „IUNITEX” S.R.L. nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, temeiurile inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (*a se vedea*, de exemplu, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm vs Luxemburg, ibidem, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă raportul rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, Helle vs Finlanda, 19 decembrie 1997, parag. 55; Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45 sau Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „IUNITEX” nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „IUNITEX”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Nicolae Craiu